

## Με το ρούχο φορεμένο ανάποδα

\*«Η Βεγγέρα», Σύγχρονο Θέατρο Αθήνας – Εθνικό Θέατρο

Του ΓΡΗΓΟΡΗ ΙΩΑΝΝΙΔΗ, Ελευθεροτυπία, Σάββατο 19 Δεκεμβρίου 2009

Για να τοποθετήσουμε το εγχείρημα της ομάδας «Κανιγκούντα» σ' ένα αναγνωρίσιμο πλαίσιο, ας συγκρίνουμε την παράσταση της «Βεγγέρας» με την παλιότερη παράσταση του «Βυσσινόκηπου» από την ομάδα Ασκηση. Και εκεί, όπως και εδώ, το έργο παρουσιάζεται με το ρούχο φορεμένο ανάποδα, με τη φόδρα στην εξωτερική όψη. Η σύγκριση μεταξύ των δύο παραστάσεων προχωρά βέβαια βαθύτερα. Όπως είχε διαπιστωθεί παλιότερα από τον Γιάννη Σιδέρη, υπάρχει στο έργο του Καπετανάκη μια υπόγεια παραπομπή στο κλίμα των τσεχοφικών μονόπρακτων, στο ελαφρύ μειδίαμα και τη σάτιρα των αστών της τσαρικής Ρωσίας στα τέλη του 19ου αιώνα. Αυτό το κλίμα μεταφέρει ή καλύτερα αγωνίζεται να μεταφέρει και ο Καπετανάκης στο δικό του έργο.

Τα πρόσωπα που εμφανίζονται στη «Βεγγέρα» είναι φιλήσυχα ανθρωπάκια της διπλανής πόρτας, αναγνωρίσιμοι όσο και γνώριμοι χαρακτήρες της αστικής ζωής που αναπνέουν μέσα από τη συναναστροφή με τους ομοίους τους. Σε μια τέτοια επί σκοπώ συνάντηση, ο Καπετανάκης επισημαίνει τον κύκλο της ασημαντότητας, την ανόητη επικοινωνία, την άσκοπη (αλλά απαραίτητη) τήρηση του πρωτοκόλλου καλής συμπεριφοράς.

Αν υπάρχει ενδιαφέρον στην όλη προσπάθεια, αυτό δεν πρέπει να αναζητηθεί στο περιεχόμενο αλλά στη φόρμα της. Όπου γίνεται προσπάθεια μεταφοράς της βεγγέρας μέσα από σημάνσεις του σώματος, τον κώδικα του τσίρκου, την παράδοση του Μέγερχολντ. Βρίσκω γόνιμη την πρόταση, ιδιαίτερα όπως έχει δουλευτεί αναλυτικά από την ομάδα του Λεοντάρη. Κατορθώνουν να παρουσιάσουν έναν μηχανισμό συμπεριφοράς με ελατήρια, τροχούς, γρανάζια και έμβολα, ανώτερο και ισχυρότερο από τα ίδια τα άτομα που τον συγκροτούν: Δημήτρης Αγαρτζίδης, Θανάσης Δήμου, Ανθή Ευστρατιάδου, Σύρμω Κεκέ, Μαρία Κεχαγιόγλου, Μαρία Μαγκανάρη, Πέτρος Μάλαμας και Ρεβέκκα Τσιλιγκαρίδου.

Ο Καπετανάκης είναι πιθανόν μακριά, το παιχνίδι όμως θέσπισης ενός κοινωνικού συμβολαίου απλώνεται μπροστά μας. \*